

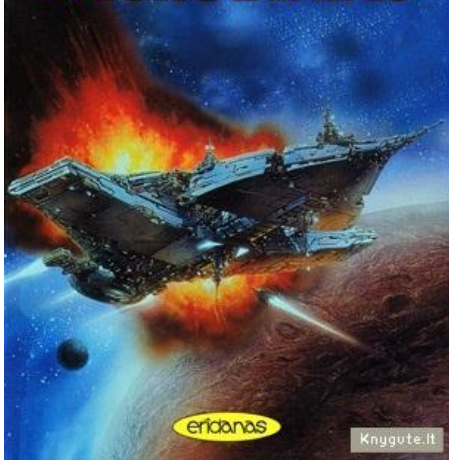

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

86

John E. Stith

MANHETENO PAGROBIMAS

eridanus

Knjgute.it

John E. Stith
MANHETENO PAGROBIMAS
Mokslinis fantastinis romanas

Milžiniškas ateivių erdvėlaivis pakibęs virš Niujorko iš pradžių neatrodė itin grėsmingas. Civilizacija, sukūrusi tokį gigantišką aparatą, turėtų būti gan taikinga. Taip žmonės manė iki vadinamojo "pirmojo kontakto"...

Iš anglų kalbos vertė KRISTINA ŽEMAITYTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
86 tomas. Serija įkurta 1990m.

John E. Stith - MANHATTAN TRANSFER
New York, Tor books, 1993

Copyright © by John E. Stith, 1993

Cover art copyright © by Luis Royo, 1993

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

1. PAGROBIMAS

Manhetene niekada nemiega visi. Netgi trečią valandą nakties jame pilna "pelėdų", prisirijusių tonizuojančių priemonių, ir ramybės čia ne daugiau nei vaikų darželyje tyliosios valandos metu, kai vaikučiai džiugiai šėlsta, nė užką nenorėdami gultis į loveles.

Štai ir tą naktį, kai nei iš šio, nei iš to prasidėjo kažkas nesuvokiama, neįsivaizduojama, Manhetenas žvaliai švytėjo ugnimis.

Truputį toliau nuo Saturno orbitos ir keturiasdešimčia laipsnių aukščiau ekliptikos plokštumos saulės vėjo dalelės, iki tol ramiai skriejusios kosmoso erdvėse, ūmai atsitrenkė į keistą kliūtį, nežinia iš kur atsiradusią šiuose vakuomo tyrlaukiuose.

Erdvė ir laikas pakrypo. Netrukus besisukančis singularumas iškreipė juos taip, jog susiformavo juodoji skylė. Jos galingo gravitacinio lauko poveikyje saulės vėjo dalelių trajektorija išlinko, jų srautas pasuko į vieną tašką - į mažą, bet neaprépiamai gilią, begalinę, visa ry-

jančią properšą. Vis labiau greitėdamos ir artėdamos link juodosios skylės kalėjimo vartų, per paskutiniąsias savo laisvo ir nerūpestingo gyvenimo nanosekundės dalelės išspinduliavo kažką siaubinga - gama kvantus su nenutrūkstamu energijos srautu.

Juodoji skylė augo, ir kai jos skersmuo pasiekė keletą šimtų kilometrų, iš tos klaikomos išniro milžiniškas kosminis laivas, toks pat juodas ir nematomas, kaip ir jį pagimdžiusi bedugnė. Jis pašėlusiai sukosi, susiurbdamas visą į jį nukreiptą spinduliavimą. Laivui išnirus skylė ėmė trauktis, kol galiausiai virto taškeliu ir pranyko visai. Ir vėl niekas nebekliudė saulės vėjui, ir jo dalelių trajektorijos išsilygino į praktiškai tiesias linijas, nutrūkstančias tik erdvėje, kurią užėmė laivas.

Didžiulis laivas buvo plokščias aštuoniakampis, daugiau nei šimto kilometrų skersmens. Laivo sukimasis pamažu lėtėjo, judėjimas įgavo kryptį, ir milžinas pasuko link artimiausios žvaigždės, kurią žmonės vadina Saule, o tiksliau - link trečiosios, žydros, Saulės sistemos planetos, švytinčios kosmoso judumoje.

Apsukos didėjo, variklis riaumojo vis garsiau, sraigtinių sparnų šmėsčiojimas susiliejo į vieną ištisą ratą, ir sraigtasparnis pakilo virš betoninės aikštelės Manheteno pakraštyje. Lakūnas atsigręžė į šešetą keleivių - viskas gerai, visi prisisegę saugos diržais, - dar kartą patikrino indikatoriaus parodymus ir pakilo aukščiau. Pakilimo aikštelė su savo atpažinimo žymėmis ėmė mažėti, apžvalgos laukas išsiplėtė. Lakūnas pasuko sraigtasparnį ir lengvu šturvalo judesiu nukreipė jį virš pastatų stogų, virš Yst-Riverio tėkmės link Dž.F. Kenedžio vardo aerouosto.

Skrydžiai iš Manheteno į Kenedžio aerouostą lakūnui teikė nepaprastą malonumą, ypač rytinėmis piko valandomis. Sutikit, juk be galo malonu iš viršaus stebėti Kvinsio kelių kamščius - šliaužiantys automobiliukai vos ne vos kruta, nevikriai stengdamiesi prasigrūsti pro tokių pačių krūvas, nuolatos trankosi vienas į kitą, o jiems į pagalbą skuba tokie pat nevikrūs "šliaužikai" - policijos ir "greitosios pagalbos" mašinelės.

Sraigtasparnis pakilo į reikiamą aukštį virš Yst-Riverio, tiksliau, virš Kvinsboro tilto, per kurį tą ankstyvą valandą į Manheteną plūdo pašėlęs automobilių srautas, iš viršaus prime-

nantis šliaužiančių kirminų virtinę.

Ir tuo metu ūmai šmėstelėjo nesugaunamas šešėlis. Pilotas pajuto pavojų ir dėl viso pikto pradėjo leistis žemyn. Galbūt keleiviai taip pat pajuto grėsmę, bet lakūnas negalėjo išgirsti jų riksmų - šalmas su ausinėmis ir sraigtasparnio variklio gausmas visiškai užgožė mirtinai persigandusių žmonių klyksmus.

Bet skrydis tęsėsi normaliai. Lakūnas jau spėjo save įtikinti, jog šešėlis jam paprasčiausiai pasivaideno, kai staiga iš apniukusio dangaus tiesiai priešais sraigtasparnio kabiną sužibo plonytis raudonas lazerio spindulys. Patyręs pilotas tučtuojau sukėlė šturvalą, stengdamasis išgelbėti aparatą nuo netikėto puolimo, bet buvo jau per vėlu. Orą skrodžiančių sparnų gausmas staigiai pakito - spindulys neįtikėtinai lengvai juos nurėžė, ir sparnai nulakstė į šalis it kulkos, paleistos iš besisukančio kulkosvaidžio. Per kelias sekundes dalis sraigto skersmuo sumažėjo dvigubai, o po akimirkos mirtinas spindulys pasiekė patį sraigtasparnį - šviesos srautas perrėžė jo metalinį korpusą pusiau. Variklis sprogo, ir skraidančio aparato nuolaužos drauge su kruvinais žmonių kūnų gabalais nuskriejo link Yst-Riverio tėkmės. Lakūnas nebespėjo riktelti

vieno iš tų tradicinių žodelyčių, kuriuos gelbėjimo ekspedicija paprastai perskaito "juodosios dėžės" - vienintelio negyvo oro katastrofų liudininko - magnetofone.

Iš Dž.F. Kenedžio vardo aerouosto, paprastai vadinamo tiesiog DžFK, Metas Šihanas truputį paėjęs Bruklinu ir sėdo į metro. Traukinys skriejo linija A nuo "Džeistrito" stotelės po Yst-Riverio vaga link Manheteno, o Metas Šihanas pro vagono langą žvelgė į tamsą, kurioje mirgėjo pro šalį skriejančios lempos.

Pro traukinio griausmą vos girdėjosi keleivių frazių nuotrupos, bet Metas, pasinėręs savo mintyse, nekreipė į aplinkinius jokie dėmesio. Buvo rytinė piko valanda, viešpatavo tokiu metu įprasta spūstis, ir Metas buvo smarkiai prispaustas prie greta stovinčios jaunos moters. O ši, sprendžiant iš jos veido išraiškos, nė kiek neprieštaravo tokiai artimai, vos ne intymiai, kaimynystei. Minia be paliovos svyravo, pro priekinį stiklą matėsi kitas siūbuojantis vagonas - viskas buvo taip, kaip ir kasdien.

Ūmai prie Meto prispausta moteris ėmė susijaudinusi gręžioti galvą, niršiai kažko ieško-

dama, ir galiausiai jos žalios akys piktai įsmigo į artimiausią kaimyną - nieko neįtariantį Metą.

- Prilauk rankas! - ryžtingai riktelėjo ji.

Žinoma, Metas išsyk atkreipė dėmesį į akinantį jos dantų baltumą; pastebėjo ir gražiai įdegusią odą. Beje, tas tamsus odos rusvumas veikiausiai priklausė ne nuo saulės, o nuo genų - pernelyg jau glotnus buvo tas šilkinis žvilgesys - įdegimas atrodo kitaip.

Kai visa ši eržiliška įvertinimų bei samprotavimų virtinė nuvilnijo vyriškojo Meto smegenų vingiais, jis pagaliau suvokė, jog kažkoks kitas netoliese stovintis eržilas iš pasalų žnybtelėjo žavingajai kaimynei.

- Aš apskritai jūsų neliečiau, - mandagiai paaiškino jis, - bent jau ne rankomis.

Žalios akys dar kelias akimirkas įdėmiai tyrinėjo Metą.

- Atleiskit, - tarė ji ir nukreipė žvilgsnį, ieškodama kito niekadėjo.

O Metas vėl paskendo savo mintyse. Jautėsi truputį pavargęs - skrendant iš Meksiko išsimiegoti nepavyko, o reikalams, kurie jo laukė Manhetene, reikėtų turėti daugiau jėgų ir energijos. Apėmė snaudulys. Metas pasidavė silpnumo antplūdžiui ir užsimerkė, bet staiga

vagonas pašėlusiai sutrūkčiojo, lempos užgeso, kažkur greta pasipylė kibirkštys, pasigirdo riksmas ir klyksmas.

Paskui nuaidėjo sprogimai - tokie dažni, jog galiausiai visi susiliejo į kurtinančią kanoną. Įsijungė avarinis stabdis, ir Metas nuskriejo į priekį, užgriūdamas priekyje stovinčią moterį. Iš kažkur padvelkė vėjas. Vagonas sudrebėjo ir apmirė. Po kelių minučių, praleistų aklinoje tamsoje, staiga pakrypo grindys - lyg vagonas svirtų į nematomą duobę.

Iš pasikeitusios šūksnių akustikos - juose skambėjo daugiau nežinios nei baimės, - galima buvo spėti, jog vagonas nebėra uždara patalpa: tikriausiai kažkur žiojėjo milžiniška skylė. Ir spūstis kažkodėl sumažėjo. Ūmai sukliko kažkoks vyriškis - matyt, iš skausmo. Riksmas nutilo, kažkur apačioje žnektelėjo kūnas. Keli vaikinai uždegė degtukus ir žiebtuvėlius, neramiai plevenančios ugnelės apšvietė siaubingą reginį - iš vagono beliko priekinė jo pusė, o toliau tvyrojo tamsa. Pasigirdo pasibaisėjimo šūksniai...

- Hari! Hari! Kas tai!?

Metas prasibrovė link juoduojančios tuštumos vagono paskuigalyje ir apmirė: užpakalinė vagono pusė pradingo, persigandę žmonės

spaudėsi prie sienelių, kabinosi už turėklų ir pašiurpę žvelgė į atsivėrusią bedugnę. Metas pamėgino susitvardyti, įsižiūrėjo atidžiau - vagonas nesusprogdintas, o perpjautas nematoma jėga: metaliniai tamsiai raudoni lygaus pjūvio pakraščiai dar nespėjo ataušti ir blausiai švytėjo tamsoje. Atgijo prisiminimai: kartą Metui teko matyti tanko šarve pramuštą skylę. Bet tos angos pakraščiai buvo it apkramtyti, o čia - nuostabiai lygūs, glotnūs, su sustingusiais metalo lašeliais. Panašūs pėdsakai lieka minkštoje plastmasėje, kai ją pjaustai karštu peiliu. Keli žmonės gulėjo kraujo klanuose. Ore tvyrojo mašinų alyvos, ozono ir baimės kvapas.

Metas išsitraukė iš portfelio pieštuko dydžio žibintuvėlį ir pašvietė į tunelį, paskui atsargiai nušoko ant žemės, stengdamasis nepriliesti bėgių, nors įtampos tikriausiai jau nebuvo. Maždaug už poros metrų nuo vagono nuopjovos gulėjo ir sunkiai dejavo žmogus. Metas stvėrė jį už drabužių (dėl viso pikto jis stengėsi nesiliesti prie kūno - o jei srovė dar neišjungta?) ir nutempė nuo bėgių. Pagaliau pajuto, jog nervinis sukrėtimas įveiktas.

Dešinįjį gulinčio žmogaus riešą tikriausiai nupjovė ta pati šėtoniška jėga. Žaizda apde-

gusi, net apanglėjusi, bet iš apsvilusių kraujagyslių vis dar plūdo kraujas. Metas išvėrė nelaimingojo kelnių diržą ir, stengdamasis sustabdyti kraujavimą, tvirtai užveržė riešą.

- Laikykis, vaikine, netrukus čionai atvyks gydytojai, viskas bus gerai, - žvaliai pratarė Metas, bet sužeistasis niekaip negalėjo atsigausti nuo šoko. Iš vagono ant bėgių nušoko dar du keleiviai. - Šiam žmogui skubiai reikia gydytojo pagalbos, - tarė jiems Metas. - Sužinokit, ar vagone nėra daktaro. - Ir jis lėtai nuėjo tolyn, šviesdamas sau po kojomis žibintuvėliu.

Už poros metrų jis aptiko krūvą suluošintų kūnų. Pasirodė, kad jie ne šiaip sužaloti - žmonės buvo perpjauti nuo galvos iki kojų. Matyt, keistojo vagono pjūvio metu jie atsidūrė kaip tik toje lemtingoje linijoje, kuria nuslydo neregėtas ginklas.

Metui ne kartą teko matyti sužalotas įvairiausių katastrofų aukas, bet visuomet buvo aišku, kas nutiko, dėl ko įvyko avarija. O čia apie tragedijos priežastį galėjai tik spėlioti. Visiškai nepanašu nei į traukinio katastrofą, nei į žemės drebėjimą, nei į eilinį teroristų išpuolį.

Metas pro supjaustytus kūnus nužingsniavo

tolyn, ketindamas surasti antrąją vagono pusę, bet kelio paprasčiausiai nebuvo. Nurėžti bėgiai rėmėsi į tamsią sieną, aklinais pertvėrusią tunelį. Susirūpinęs Metas sustojo prie keistosios kliūties, pajuto nuo jos sklindančią šilumą. Iš viršaus ant grindų sunkėsi vanduo. Velniai rautų, kurgi antroji vagono pusė?!

Kol nieko nenutuokiantis Metas švietė į nežinia iš kur išdygusią sieną, bergždžiai stengdamasis nors šį tą suprasti, prie jo priėjo kiti keleiviai - tokie pat apstulbę ir nieko nesuokiantys.

Metas atsigrėžė - atėjusieji švietė sau kelią degtukais ir žiebtuvėliais. Solidus vyriškis prigludo prie tamsios sienos ir beviltiškai sušuko:

- Agata! Agata! Tu mane girdi?!

- Atleiskit, - mandagiai kreipėsi į jį Metas, - bet Agata jūsų tikriausiai negirdi. Man regis, mums reikia skubiai nešdintis iš čia, nes, iš visko sprendžiant, mes vis dar esame po upe, o tunelis perkirstas, tad mus gali paprasčiausiai užtvindyti.

Kostiumu vilkintis žmogus įrėmė nevilties kupiną žvilgsnį į sieną, žiauriai atskyrusią jį nuo mylimosios. Aplinkui žmogų su nurėžtu riešu stovėjo trys sveiki, iš siaubo sustingę ke-

leiviai, niekuo nepadedantys nelaimingajam.

- Padėkite man jį nešti, - įsakė jiems Metas, nors ir jam pačiam buvo sunku įveikti baimę bei karštą troškimą kuo greičiau sprukti tolyn nuo viso šio košmaro. Sukaupęs drąsą, Metas tęsė: - Nešti jį reikia atsargiai - gal nuo kritimo vaikinui lūžo kaulai, bet jam skubiai reikia gydytojo pagalbos, o medikai čionai atskubės dar negreit.

Tarp iš siaubo sustingusios trijulės buvo ir žado netekusi moteris.

- Kas nutiko? - bejėgiškai paklausė ji.

- Nežinau. Gal virš mūsų sugriuvo tiltas. Tikėsimės, jog išsikrapštę iš čia sužinosim, kas įvyko iš tiesų. - Apie tiltą Metas pasakė tik šiaip sau, suprasdamas, jog tiltas čia niekuo dėtas, jog iš tiesų viskas kur kas blogiau. Blogiau ir neaiškiau. Blausioje šviesoje Metas pastebėjo aukštą vyriškį, dėvintį ilgą apsiaustą, ir kreipėsi į jį: - Nusivilk apsiaustą, panaudosim jį vietoj neštuvų.

Žaliūkas nė nekrustelėjo ir nieko neatsakė.

- Greičiau! - riktelėjo Metas ir stvėrė jį už rankos.

Keleivis nuolankiai nusivilko apsiaustą, ir Metas patiesė jį prie sužeisto žmogaus.

- Padėkit! - įsakė Metas.

Visi (tarp jų ir moteris) paklusniai pakėlė nelaimingąjį ir paguldė ant apsiausto. Metas nutvėrė apsiaustą žaizdos pusėje - kad būtų tikras, jog kelionės metu sužeista ranka už nieko neužsikabins, - drauge su trimis pagalbininkais jį pakėlė ir nunešė tuneliu.

- Jei kas nors iš jūsų labai pavargs, - perspėjo Metas, - nepaleiskit apsiausto išsyk, o įspėkit, kad suspėtume atsargiai paguldyti sužeistąjį ant žemės.

Taip jie priėjo vagoną, tiksliau, tai, kas iš jo liko. Viduje sėdėjo keli keleiviai, vis dar laukiantys kažkieno pagalbos. Metas trumpai jiems paaiškino:

- Tunelį kažkas užblokavo. Padėtis tokia, kad mums reikia kuo greičiau iš čia išsinešdinti, tad visi, kurie gali eiti, privalo žygiuoti pirmyn iki kitos metro stoties. O tie, kurie gali bėgti, privalo kuo greičiau pasiekti telefoną ir iškviesti "Gelbėjimo tarnybą 911". Nelieskit bėgių - jais gali tekėti srovė. Judėkit be panikos, organizuotai.

- Pagalbą galima iškviesti telefonais, įmontuotais tunelio sienose, - pasigirdo tamsoje kažkieno balsas....